

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci **stěžovatele: G. A.,** zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2004, č. j. 6 Az 12/2004 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 17. 12. 2003, č. j. OAM - 6363/VL - 10 - P15 - 2001, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevtahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvedl, že stěžovatel zemi původu (Etiopii) opustil v roce 1987 za účelem studia. V roce 1996 mu skončila platnost cestovního dokladu, kterou mu na Etiopské ambasádě odmítli z neznámého důvodu prodloužit. Důvodem jeho žádosti o udělení azylu je tudíž potřeba získat doklady a legalizovat si tak pobyt na území České republiky. Správní orgán vyšel z toho, že uvedené problémy stěžovatele nejsou důvodem pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu. Stěžovatel namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3 správního řádu a dále porušení § 14 a § 91 zákona o azylu. Stěžovatel se domnívá, že splňuje předpoklady pro udělení azylu z humanitárních důvodů a dále se domnívá, že u něj existuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, neboť v jeho zemi panují takové poměry, které mu nedovolují navrátit se tam zpět.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 6 Az 12/2004 - 19 ze dne 24. 5. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatelem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a stěžovatel tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťovaní byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Městskému soudu dále vytýká, že o věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přestože stěžovatel s tímto postupem nesouhlasil. Z odůvodnění napadeného rozsudku není patrné, jakým způsobem byl zjištěn souhlas stěžovatele a jakým způsobem byl vůbec vyzván a poučen. V tom stěžovatel spatřuje jak rozpor se zákonem, tak porušení zákona při řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud při tom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když stejně jako v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu namítá vady řízení v řízení před správním orgánem a to, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo že při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Ve shodě s Městským soudem v Praze má Nejvyšší správní soud za to, že žalovaný o žádosti stěžovatele na udělení azylu rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci. Lze rovněž souhlasit s tím, že závěr rozhodnutí žalovaného o tom, proč stěžovatelem uváděné důvody nezakládají nárok na udělení azylu pak správní orgán na základě zjištěného skutečného stavu věci v souladu se zákonem o azylu, dostatečně odůvodnil. V případě udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ten lze udělit pouze v případě hodného zvláštního zřetele, přičemž zákon nestanoví podmínky

pro jeho udělení. Proto na něj není právní nárok a zůstává tak pouze na režimu správního uvážení posoudit důvody žadatele o azyl. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný zkoumal, zda v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.

Důvodnou nebyla shledána ani stěžovatelova námitka, že nesouhlasil s tím, aby v řízení před Městským soudem v Praze bylo rozhodováno bez nařízení jednání. Stěžovatel dne 6. 4. 2004 převzal výzvu soudu, v níž byl poučen, že podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Přitom se má za to, že souhlas byl udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním. V uvedené lhůtě stěžovatel svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání neprojevil.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl o vlastní kasační stížnosti, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu